IŞIĞIN MÜCEVHERLERİ ÇALIŞMA METİNLERİ

# İnsanın Astral Bedenindeki Meleklerin Çalışması

*Rudolf Steiner'in 1918 Zürih konferansı üzerine, Tibetli Üstat'ın öğretileriyle tamamlayıcı bir çalışma*

IŞIĞIN MÜCEVHERLERİ
isiginmucevherleri.com · Ücretsiz dağıtım içindir

**İnsanın Astral Bedenindeki Meleklerin Çalışması**

Bu çalışma 2012 yılının sonunda kaleme alınmış İngilizce bir incelemeye dayanır. Rudolf Steiner'in 9 Ekim 1918'de Zürih'te verdiği "İnsanın Astral Bedenindeki Meleklerin Çalışması" konferansını çıkış noktası alır ve konuyu Alice A. Bailey aracılığıyla verilen Tibetli Üstat Djwhal Khul (DK) öğretileriyle derinleştirir.

Bu metin Işığın Mücevherleri tarafından Türkçeye kazandırılmış, gözden geçirilmiş ve yeniden yazılmıştır. Ücretsiz olarak dağıtılır; satılamaz. Kaynak gösterilerek paylaşılabilir.

Işığın Mücevherleri · 2026

## İçindekiler

Giriş

Melekler ve Deva Krallığı

Ruhun Doğası, İnsan Krallığı ve Logos

Sembolik Biçimlerde Tanrı'nın Rüyaları

Ruh ve Düşünür Olarak Kimliği Geliştirmek

Meleklerin Çalışmasını Algılamanın Engelleri

Meleklerin Çalışmasını Algılamak

Sonuç

# Giriş

Rudolf Steiner 1918'de, İsviçre'nin Zürih kentinde "İnsanın Astral Bedenindeki Meleklerin Çalışması" başlıklı bir konferans verdi. Dinleyicilerine, ruhun ezoterik yönünü somut biçimde araştıran insanların "insanlık evrimindeki çok belirli ve önemli süreçlerin adeta bekçileri" olabileceğini söyledi. Bu süreçlerin merkezinde, Steiner'in "insan evrimindeki en önemli güç" dediği Bilinç Ruhu'nun gelişimi vardı. Steiner'e göre bu gelişim on beşinci yüzyıldan üçüncü binyılın başlarına uzanan bir dönemi kapsıyordu ve insanların bilinçlerini yeni bir düzeye taşımak için ciddi bir çaba göstermelerini gerektiriyordu.

Steiner, kendi zamanının yaygın varsayımını da ele aldı. Bu varsayıma göre düşünceler ve fikirler insanın ruhunda yaşar ve dünyaya ancak insanların eylemleriyle girer: İnsan bir düşünceyi ideal olarak benimser ya da zihninde canlandırır, sonra da fiziksel planda ona göre davranır. Steiner ise Bilinç Ruhu çağının yaklaştığını, insanların artık yeni gelişen ruhsal yetilerine uyanmaları ve evrim sürecini çok daha derin bir düzeyde kavramaları gerektiğini söyledi. İnsanlık özgürlüğe doğru o kadar ilerlemişti ki bundan sonraki adım insanların kendisine bağlıydı. Yeni binyılın "belirli olaylarının" insanlığın evrimini nasıl etkileyeceği, artık yalnızca insanların bilinçli olarak kullanacakları ya da kullanmayacakları iradeye bağlı olacaktı. Hiçbir ruhsal varlık bu adımı onların yerine atamazdı.

Bu çalışma 2012 yılının sonunda yazıldı. O güne dek Ruhsal Hiyerarşi pek çok çalışma yürütmüştü; yine de Tibetli Üstat'ın yıllar önce belirttiği gibi, insanların ve öğrencilerin çoğu daha teknik ezoterik sorulara karşı ilgisiz ya da habersiz görünüyordu. Bu nedenle

Steiner'in çağımıza uygun gördüğü ezoterik soruyu yanıtlamaya çalışmanın tam zamanıdır:

> *İnsanlara en yakın ruhsal varlıklar olan Melekler, evrimin bu döngüsünde insanın astral bedeninde ne yapmaktadır?*

Steiner bu sorunun yerinde olduğunu, çünkü astral bedenin insanın "Ben"ine en yakın üye olduğunu ve Meleklerin hiyerarşide insanın hemen üzerinde yer aldığını belirtir.

Çok önemli bir dönemde yaşıyoruz ve insanın ezoterik bilgiye nüfuz etme fırsatı hiç olmadığı kadar büyük. Steiner'in yaklaşık yüz yıl önceki tavsiyesi şuydu: Gündelik yaşamda uyanık olmak, zamanın işaretlerini fark etmek, insanın karmaşık yapısını ayrıntılı olarak incelemek ve yaratıcı hiyerarşilerin bedensel kılıflarımızda "hâlâ sürekli çalıştığının" daha derinden farkına varmak. Ona göre gerçek ilerleme, soyut genellemelerle değil, bu konular hakkında somut konuşabilme becerisiyle ölçülecekti. Steiner'in kendi sözleri bu kararlılığın nedenini açıkça gösterir:

> *İnsanlar tamamen bilinçli düşünme yoluyla, Bilinç Ruhu aracılığıyla, Meleklerin insanlığın geleceğini hazırlamak için yaptıklarını gerçekten algılayabilecekleri noktaya ulaşmalıdır. Ruhsal Bilimin bu alandaki öğretileri insanlığın yaşamında pratik bilgelik hâline gelmelidir; pratik, çünkü insanlar, Meleklerin amaçlarını tanımanın kendi bilgeliklerinin bir parçası olduğuna ikna olabilirler.*

Bu çalışmada araştırmanın çerçevesini Steiner'e bırakıyor, sorusunu sürekli akılda tutuyor ve Tibetli Üstat'ın daha güncel ve teknik açıklamalarını bu çerçeveye yerleştiriyoruz. Steiner'in somut olma

çağrısı yol gösterici ilkemiz olacak; soyutlamalar ve genellemeler artık yetmiyor. Bu birleşik yaklaşım, Yeni Çağ'da insanın en acil sorunlarından birini ele almamıza imkân verir. Bu sorun birkaç yönü kapsar: evrim sürecini ilahi iradenin sürekli ve karmaşık bir ifadesi olarak tanımak, yaratıcı düşünceyi bilimsel olarak anlamak, insanın temel psikolojik zorluklarına yeni bir gözle bakmak, Deva Krallığının bilgi ve bilgeliği insanın varlığına sürekli nasıl "dokuduğunu" gerçekten takdir etmek ve insanın yüksek bilince yolculuğunda ona eşlik eden insan ve deva rehberleriyle birlikte çalışmaya yeniden yönelmek.

BÖLÜM 1

# Melekler ve Deva Krallığı

## Melekler kimdir?

"Melek" sözcüğü bazı dinsel geleneklerde genel olarak Tanrı'nın elçisi olan ruhsal varlıkları, bazılarında ise insanları koruyan ve yönlendiren varlıkları anlatır. Yahudi filozof Maimonides, Aristoteles'in düşüncesini de içeren genel bir çerçeve sunar. Derin düşünen ruhsal insanların, Tibetli Üstat'ın çok sonra yeni biçimlerde doğrulayacağı fikirlere yüzyıllar önce değinmiş olması dikkat çekicidir:

> *Bu, Aristoteles'i şu kanıtlanmış gerçeğe götürür: Yüce ve ulu olan Tanrı işleri doğrudan temasla yapmaz. Tanrı her şeyi ateşle yakar; ateş kürenin hareketiyle hareket eder; küre bedensiz bir akıl tarafından hareket ettirilir. Bu akıllar, kürelerin aracılığıyla hareket ettiği "O'na yakın olan meleklerdir". Böylece Tanrı'dan çıkan ve Tanrı ile bu dünyadaki bütün cisimler arasında aracılık eden tamamen bedensiz akıllar vardır.*

"Melek" aynı zamanda daha özel bir terimdir. Aziz Thomas Aquinas yüzyıllar önce Melek Hiyerarşisinin kanonik bölümlerini yazmıştı. Bu hiyerarşide melek gruplarından oluşan üç katman vardır; her katman üç gruba ayrılır ve toplam dokuz grup oluşur. İsimlerin birçoğu Kutsal Kitap'tan tanıdıktır; sırasıyla Seraflar, Keruvlar, Tahtlar; Egemenlikler, Erdemler, Güçler; Prenslikler, Başmelekler ve Melekler. En alt sıradaki Meleklerin çalışması, üstlerindeki diğer melek varlıkları tarafından gözetilir. Bu ruhsal varlıkların hepsi öz-bilinçlidir; yani insan bilinci

düzeyine ulaşmış ve onu aşmışlardır. İlahi olanın elçileri oldukları için Tanrı ile insanlık arasında aracıdırlar, ancak çalışmaları insanlığın ötesindeki her şeyi de kapsar. Dokuz grubun en altında yer alan Meleklerin işi şöyle anlatılır:

> *Bekçilik görevleri öncelikle insanlık ve dünya üzerindedir. Onlar elçilerdir ve saf ruhsallıktan oluşan varlıklardır. Yaklaşan felaketin ya da iyi haberin habercisidirler; bunu hem fiziksel hem ruhsal yollarla yaparlar. İnsanlığa işaretleri ve alametleri veren, yaşamın sembolizmini gözeten onlardır. Aynı zamanda kayıtların koruyucularıdır.*

Steiner, Melek Hiyerarşisinin bazı yüksek varlıklarına da "Melekler" diye değinir; ancak bu çalışmada onlarla pek ilgilenmeyeceğiz. Hem Steiner'e hem Tibetli Üstat'a göre bu grupların çoğu insan kavrayışının çok ötesindedir. Steiner, Meleklerin insanın astral bedenindeki ortak çalışmasının "Biçim Ruhları'nın (Exusiai) rehberliğinde" yürüdüğünü söyler. Steiner'in adlandırmasında Exusiai, Melek Hiyerarşisinin ikinci katmanındaki üç grubun en alttakidir.

## Deva Krallığına somut bir bakış

Melek Hiyerarşisinin farklı grupları, evrenin yaşamı olan Deva Krallığının bir parçasıdır. Deva Krallığı insan evriminden ayrı ve farklı bir evrimdir. İnsanın nesnel dünyada bildiği bütün maddeyi ve biçimleri, ayrıca gizli ya da öznel ruh dünyasının madde ve biçimlerini kapsar. Tibetli Üstat bunu şöyle söyler: "Bütün madde canlı maddedir, yani deva varlıklarının yaşam özüdür."

En temel düzeyde bu canlı madde pasiftir. Tüm biçimleri oluşturan "işgücü" gibi bilinçsizce tepki veren elemental özlerden ve insan altı

yaşamlardan oluşur. Daha yüksek düzeylerde ise derece derece etkin yapıcı devalar bulunur. "Yüce Anne" yönüne ait küçük devalar kendi bedenlerinin özünden tutarlı biçimler oluşturur; büyük devalar daha yüksek biçimleri inşa eder ya da yönetir. Evrimsel devalar, yani büyük yapıcılar (Ah-Hi'ler) Tanrılığın Baba ya da irade yönüyle ilişkilidir; daha az evrimleşmiş devalar ve elemental güçler ise maddeyi, yani Anne yönünü oluşturur. Bu devaların tümü, en düşük kozmik düzlemin, yani Kozmik Fiziksel Düzlemin ikili güç-maddesidir. Hem makrokozmik hem mikrokozmik güçleri, bu arada insanın yapısıyla en yakından ilişkili olanları da içerir.

Deva Krallığının tek yaşamı, tezahür etmiş evrenimizde spirit-maddedir. Bu, ikili bir güç olarak kendini gösteren canlandırıcı ilkedir ve evrenin temel artı-eksi kutupluluğunu (Baba-Anne) taşır. Ancak bu birlik, tezahürde Dünya Ruhu (Anima Mundi) denen Tanrı'nın Işığını doğurarak üçlü bir düzene dönüşür. Böylece Tanrı'nın üçlü ateşi olarak tezahür eden tek bir yaşama sahip oluruz: spirit'in **Elektrik Ateşi**, ruhun **Güneş Ateşi** ve maddenin **Sürtünme Ateşi**. Helena P. Blavatsky *Gizli Öğreti*'de Tek İlahi Alevin merkezî konumunu ve gücünü şöyle ortaya koyar:

- Ateş, Tek Alevin gökte de yerde de en kusursuz ve en saf yansımasıdır. Yaşamdır ve ölümdür; her maddi şeyin başı ve sonudur. İlahi Tözdür.
- Dünyamız ve insanımız Üç Ateşin ürünleridir.
- Ateş ve alev bir Arhat'ın (dördüncü derece inisiyenin) bedenini yok eder; özleri ise onu ölümsüz kılar.

Blavatsky üçlü düzenin her zaman yedili bir farklılaşma gösterdiğini belirtir. Güneş gücünün dünya üzerindeki yedili örüntüsü, Tanrı'nın

ilkeleri olan ve büyük deva güçleri tarafından cisimleştirilen Yedi Işındır. Ruh düzeyinde şöyle adlandırılırlar:

> *Tanrı'nın, Güneş Logosu'nun ve Merkezî Enerjinin (bu terimler okült anlamda eş anlamlıdır) üç yönü, yedi güç merkezi aracılığıyla görünür olur: üç büyük ve dört küçük merkez. Logos'un gücünün bu yedi merkezi, şu varlıkları oluşturacak biçimde yapılanmıştır: a) yedi gezegensel Logos, b) Tahtın önündeki yedi Ruh, c) Yedi Işın, d) Yedi Göksel İnsan.*

Fiziksel planda Tanrı'nın üçlü ateşi, deva yaşamının üç büyük bölümünde ifade bulur:

1. **İletici devalar:** Baba, tezahür etmemiş olan; birinci yön; elektrik ateşi.
2. **Yönlendirici devalar:** Oğul, Işınlar; ikinci yön; güneş ateşi.
3. **Küçük devalar ve elementaller:** Anne, düzlemler; üçüncü yön; sürtünme ateşi.

Atomik alt düzlemden başlayarak, Tanrı'nın merkezî amacını, yani elektrik ateşini cisimleştiren iletici devalar, Plan'ı nesnel tezahüre taşıyan yönlendirici devaları (güneş ateşi) yönetir. Yönlendirici devalar da sürtünme ateşi ilkesiyle Plan'ı somutlaştıran küçük devaları ve elemental güçleri yönetir.

Son olarak, yedili gizli ateşler nesnel evreni canlandırır ve üçüncü yönü kozmik ateşin efendisi olarak gösterir: "Fohat ya da elektrik bir varlıktır; yedi Ruhun enerjisinin toplamıdır." Yedi Ruh (Işın), Fohat aracılığıyla Kozmik Fiziksel Düzlemin yedi sistemik düzlemini ve kırk dokuz alt düzlemini ateşle canlandırır.

BÖLÜM 2

# Ruhun Doğası, İnsan Krallığı ve Logos

## Ruh ışığı ve Tanrı'nın Oğulları olarak fikirler

Tezahürde spirit ile madde birleştiğinde, aralarındaki etkileşimin Dünya Ruhu (Anima Mundi) denen Işığı ürettiğini gördük. Bu Işığın kaynağı, Blavatsky'nin deyişiyle "tek, sınırsız, değişmez İlke; tezahür etmiş bütün koşullu varlıklardan önce gelen tek Mutlak Gerçeklik"tir ve insan düşüncesinin ve ifadesinin erişiminin ötesindedir.

O hâlde şunu sorabiliriz: Fikir nedir? Tibetli Üstat, *Gizli Öğreti*'deki açıklamaya dayanarak şöyle tanımlar: "Fikir, kendi başına bir varlığı olmayan, ama biçimsiz maddeye biçim veren ve tezahürün nedeni olan cisimsiz bir varlıktır." Bu fikirlerin bazıları ilahi "Neden İradesi"nden doğar ve yüksek, bilinçli deva evrimi aracılığıyla sonunda Tanrı'nın ilkeleri olan ruhsal varlıklara dönüşür. Tibetli Üstat bu çok boyutlu gerçekliği şöyle anlatır:

> *Ruh ışıktır; hem kelimenin tam anlamıyla, titreşim olarak, hem de felsefi olarak, bilginin gerçek ortamı olması bakımından. Ruh sembolik olarak da ışıktır, çünkü karanlığa yayılan güneş ışınları gibidir; ruh, beyin aracılığıyla vahyi mümkün kılar.*

Fikir ve ışık olarak ruhların, spirit ile maddenin (Baba ile Annenin) birleşmesinden doğan Tanrı'nın Oğulları olma potansiyelini taşıdığını da söyleyebiliriz. Tezahür etmiş dünyamızda ruh ışığı, elemental ve devik güçler aracılığıyla doğanın üç alt krallığında (mineral, bitki,

hayvan) evrimleşir; ardından deva evrimine paralel olan İnsan Krallığına geçer.

İnsanın yeryüzündeki evrimini, on sekiz milyon yıl önce hayvan-insanlara ilahi akıl kıvılcımını (güneş ateşini) aşılayan Venüs'ten gelen Alev Efendileri, yani Güneş Melekleri mümkün kıldı. Bu varlıklar, insanın nedensel bedenini (ruhun aracını) inşa etmek için "bireyselleşen" her hayvan-insanın içinde kaldılar. Bu olay, hayvan-insanın Aklın Oğulları'na ve oradan Tanrı'nın Oğulları olarak gerçek bilince doğru evrimini büyük ölçüde hızlandırdı. Tibetli Üstat "bilinç, özünde ilerleyen bir Plan'ın tanınmasıdır" der. Tanrıların ve bireyselliklerin evrimini ayıran, bu yüksek bilinci geliştirebilme yeteneğidir. Yüksek evrimdeki Tanrıların amaçlarını ve planlarını özgürce tanımayı ve onlarla işbirliği yapmayı ancak bilinçli bir birey seçebilir. Tibetli Üstat bu önemli olayı şöyle özetler:

> *İnsan, spirit (Gökteki Baba) ile madde (Anne) kutuplarının şimdilik kusurlu biçimde birbirine yaklaştırılmasının ürünüdür. Bu birliğin sonucu, bireyselleşmiş bir Tanrı Oğlu, ilahi Benliğin bir birimidir. Tanrı'nın büyük Oğlu, bütün bireyselleşmiş benlikleri ve her birimi kendi içinde barındıran Bütün-Benliğin, en düşük düzlemdeki minyatür ve eksiksiz bir kopyasıdır.*

İnsan, Tanrı'nın (Baba'nın) suretinde yaratılmış bir üçlüdür: spirit (tezahür etmemiş irade-amaç), ruh (sevgi-bilgelik) ve beden ya da biçim (etkin zekâ). Öz-bilinci önce kişilik olarak gelişir; sonra ruhla temas yoluyla, Dördüncü Krallık olan İnsan Krallığı içinde, grup bilincine doğru ilerler. Ruhun grup bilinci, sevgi ve kardeşlik ifadeleri tümüyle benimsendiğinde insan, Tanrı'nın Beşinci Krallığına, Ruhlar Krallığına kabul edilir. Buradan evrensel ve mutlak bilince doğru daha

ileri ruhsal evrim mümkün olur ve kozmosta daha yüksek hizmetin yolu açılır.

Deva evrimi ile insan evrimi arasındaki bazı karşıtlıkları artık görebiliriz. Tibetli Üstat şöyle der:

- Devalar özünde zekâdır, etkinliği üreten güçtür. "Tanrı akıldır. Tanrı akıllı işleyendir. Tanrı yaratıcı etkinliktir. Bunlar deva evriminin nitelikleridir."
- İnsan özünde sevgidir, tutarlılığı üreten güçtür. "Tanrı sevgidir. Tanrı ilişkidir. Tanrı bilinçtir. Bunlar Mesih evriminin üç niteliğidir."

İnsanın kendisinde bu iki güç birleşmiştir. "En ezoterik bakış açısından insan bir devadır; bilinçli deva enerjisinin çalışmasıyla birleşmiş spirit ve deva özüdür." Bu eşsiz kapasite sayesinde yeryüzündeki yedi krallığın dördüncüsü olan insanlık, dünyadaki tüm yaşamın ilerlemesinde çok önemli bir rol üstlenir:

> *İnsan, hayvan bedeninde yaşayan canlı bir varlıktır; Tanrı'nın bilinçli bir oğludur, yani ruhtur. Asıl nokta buradadır. Bu yüzden insan bir halkadır ve "kayıp halka" olmaktan çok uzaktır. Geçmiş çağlar boyunca sürdürülen evrim sürecinin sonuçlarını kendinde birleştirir ve bu sonuca yeni bir etken ekler: kendine yeten, kendini bilen bireysel yön. İnsanı hayvandan ayıran bu unsurun varlığıdır.*

## Bütün yaşam atomiktir ve Logos tarafından ilişki içinde tutulur

Ruhun spirit-maddeye eklenmesiyle, tezahür etmiş dünyadaki bütün yaşamın arketipsel üçlü modeli ortaya çıkar: spirit, ruh, beden (biçim

ya da madde). Bu model yalnızca en küçük enerji atomu için değil, bütün varlıkların psişik, yani ruhsal ilişkileri için de geçerlidir.

Tanrı'nın canlandırıcı yaşamı olan Deva Krallığının spirit-madde kutupluluğunu taşıdığını biliyoruz. Ruh ise bu iki kutup arasındaki denge noktası olarak ikinci yönü temsil eder. İnsanlık, enerji atomunda artı yüklü çekirdek ile eksi yüklü elektronlar arasındaki dengenin yaygınlığını biliyor. Şimdi aynı artı-eksi ilişkisinin kozmostaki bütün ruh ilişkilerinin kalbinde de dengeyi aradığını kavramanın zamanıdır; bütün yaşam atomiktir. Artı (ruhsal) güç yalnızca eksi (maddi) enerjiyi yönetmekle kalmaz; görece büyük atomlar da kendilerinden küçük bütün atomlar için derece derece yöneten artı güçtür. Tibetli Üstat bunu şöyle açıklar:

> *Büyük ya da küçük, mikrokozmik ya da makrokozmik bütün atomlarda merkezî yaşam, ister Güneş Logosu gibi kozmik bir varlığın, ister fiziksel atomdaki minik elementalin yaşamı olsun, bilimin öngördüğü elektrik kuvvetinin artı yüküne karşılık gelir.*
>
> *Artı merkezin çevresinde dönen ve bugün bilimin elektron dediği küçük atomlar maddenin eksi yönüdür. Bu yalnızca fiziksel düzlemdeki atom için değil, merkezî çekim noktaları çevresinde dönen insan atomları, bir Göksel İnsanı oluşturan atomik biçimler ve bir araya gelerek bilinen güneş sistemini oluşturan biçimler için de geçerlidir. Bütün biçimler benzer şekilde kurulmuştur; ders kitaplarının öğrettiği gibi tek fark elektronların düzeninde ve sayısındadır. Elektronun kendisinin de sonunda küçük bir elemental yaşam olduğu görülecektir.*

Tibetli Üstat ayrıca her atomun, maddenin kendi kuvvetinin, üçüncü yönün canlılığının, yani Logos'a göre eksi yön olan kozmik varlığın

(Brahma'nın) yaşamının bir odak noktası olduğunu söyler. Burada "Logos'a göre" ifadesi, tüm ruhsal ilişkilerin ilahi doğasına dair önemli bir ipucu taşır. Hristiyan geleneğinde Logos, makrokozmostaki İlahi Söz olan Tanrı demektir. Tanrı, bedenindeki eksi ya da maddi güçleri yönetmek ve "olgunlaştırmak" için artı, ruhsal gücünü kullanır: "Öz-bilinç tohumunu besler, alevi körükler; ta ki her birim grup bilincine ve evrensel bütün içindeki yerinin bilincine ulaşana dek."

Bu, "üç dünyada faaliyet gösteren" küçük bir logos olarak insan için de geçerlidir. İnsan, kendi mikrokozmosunda, yani bedeninde, "her atom sonunda amacına ulaşana dek bedeninin bilinçli hücreleri üzerinde" çalışmayı öğrenmelidir. Dolayısıyla bir logosun işi, bütün alt ruhsal ilişkileri yüksek ruh ilişkileriyle uyumlu biçimde geliştirmektir.

## İnsanın sorunu

İnsanın sorunu, kendisinde ve kozmosta işleyen bu evrensel ilişki modelini henüz bilinçli olarak tanımamasıdır. Steiner bu soruna şöyle değinir: "Toplumsal kozmos kaostan yeniden doğacaksa, insanlar farklı sözlere, farklı ifade biçimlerine kulak vermeye alışmak zorunda kalacaklar." Tibetli Üstat, Güneş Logosu'ndan gezegensel Logoslara ve insana uzanan bu ilişki modelini şöyle açıklar:

> *Güneş Logosu insandan fazlasıdır; çünkü O, güneş sistemindeki bütün evrimlerin toplamıdır. İnsan da bu evrimlerden biridir ve diğerlerine göre orta noktada durur. Bir yanında insandan fazlası olan, geçmiş kalpalarda insanın bugünkü aşamasına ulaşıp onu aşmış varlıklardan oluşan bir ordu vardır. Öbür yanında, gelecek kalpalarda insanlık aşamasına ulaşacak olan insan altı evrimler bulunur. İnsan bu ikisinin ortasındadır, denge noktasındadır ve sorunu da buradadır. Ne tamamen evrimin maddi yönüne aittir,*

> *yani Tanrı'nın Brahma yönü olan üçüncü Logos'un, saf enerji ya da zekânın ifadesi değildir; ne de tamamen spirit'in, yani tezahüre sevk eden saf irade ya da zorlayıcı arzunun ifadesi olan birinci Logos'un, Mahadeva yönünün ifadesidir. İnsan bu ikisinin birliğinin ürünüdür; madde ya da etkin zeki töz ile spirit ya da temel iradenin buluşma noktasıdır. Onların evliliğinden doğan çocuktur. İki karşıtın her birinde olanı ve kendisinde birleşmelerinin sonucunu ifade etmek için nesnel bir biçim alır.*

İnsanın görevi, ilişkideki bu görelilik sorununa uyanmak ve bunun getirdiği yeni rol ve sorumlulukları üstlenmektir. İnsanlar, kişiliğin alt doğasındaki (fiziksel, duygusal, zihinsel) "sayısız küçük yaşama", yani elemental varlıklara ve ay güçlerine karşı sorumlu olduklarının farkına varmalıdır. Ayrıca her insanın gelişmekte olan üçlü bir güneş (ruh) varlığı olduğunu kabul etmelidirler: alt somut zihin, ruh ya da nedensel güç ve yüksek soyut zihin. Bu ruh gücü, Yedi Işın denen yedili ruh düzeni ve onun yedi kere yedi farklılaşması aracılığıyla kendini gösterir. Kendi mikrokozmoslarının logosu olarak insanlar, kendi alt biçimlerinin yapıcılarıdır; kendi içlerinde "yaşamların yöneticisi ve belli varlıkların kaderinin hakemi" olmalıdırlar.

Ancak insanın sorumlulukları bireysel varlığının ötesine uzanır; daha büyük grup sorumlulukları da vardır. Bütün insanlarla ruh düzeyinde kardeş olduğunu fark eden insan, zamanla Işığın Ruhsal Hiyerarşisi içindeki kardeşlerini Bilgelik Üstatları olarak tanıyacaktır. İnisiye olmuş Üstatlar, Hiyerarşinin başı olan Mesih ile birlikte ve Deva Krallığıyla işbirliği içinde, Dünya gezegeninin işlerine rehberlik eder. Dünya'nın kaderi, galaksinin bu bölgesinde kutsal bir gezegen, büyük bir "Işık İstasyonu" olmaktır. Ancak bu, bir bütün olarak insanlığın evrimine bağlıdır. Dolayısıyla insanın ilişkisel sorumluluğu evrim

yolunda hem “aşağıya” hem “yukarıya” doğrudur. Bu, Tanrılar diye bilinen insanüstü varlıkların, gezegensel ve güneşsel Logosların gerçek bilincidir. İnsan bilgeliğinin kitlesel bir sıçrama yapmak üzere olduğu bu evrimsel eşikte, anlam arayışını ısrarla başlatması ve ortak bilinci adım adım yükseltmek için gereken çalışmayı yapması gereken bizzat insanlardır.

BÖLÜM 3

# Sembolik Biçimlerde Tanrı'nın Rüyaları

## Meleklerin astral bedendeki çalışması: gelişen insan bilgeliği için resimler

Steiner dinleyicilerine, insanın astral bedenindeki Meleklerin çalışmasını gözlemleme fırsatının Bilinç Ruhu çağında artık önünde olduğunu söyledi. Daha önceki çağlarda "atavik durugörü" insanın gözlemini örtmüş, Meleklerin işini görmesini engelleyen karanlık perdeler oluşturmuştu. Bu perdelerin, Tibetli Üstat'ın sık sık sözünü ettiği maya, cazibe ve yanılsama olduğunu düşünebiliriz; bunlar insanın astral düzlemdeki en büyük mücadelesini oluşturur. Steiner'e göre "doğa bilimleri çağında" insanın düşünce yaşamı, yani zihinsel yetisi güçlenmişti. 1918'e gelindiğinde belli bir derecede **İmgesel Biliş** (Imagination) gelişmişti ve bu, insanlara Meleklerin çalışmasının gerçekliğini algılama yeteneği veriyordu:

> *Melekler insanın astral bedeninde resimler oluşturur ve bu resimler, durugörüye dönüşmüş düşünceye açıktır. Sonra bu resimler, dönüşmüş bir insanlıkta gerçekliğe dönüşür.*

Steiner, bir insan İmgesel Bilişi geliştirip kullanmazsa Meleklerin ördüğü resimlerin tanınmadan geçip gideceğini, insanın da muhtemelen ilerleyemeyeceğini söyler.

Yaratıcı bilişi daha sonra ele alacağız. Önce Meleklerin neden insanın astral bedeninde belirli resimler oluşturduğunu ve bu resimlerin ne

olabileceğini inceleyelim. Steiner'e göre yüksek rütbeli Biçim Ruhları, Dünya evriminde ve ötesinde bizimle neyi başarmak istediklerini başlangıçta resimlerle ifade etmek zorundaydılar. "Bu resimler olmasaydı, insan için Biçim Ruhlarının niyetlerine uygun bir geleceğe doğru hiçbir evrim olmazdı." Steiner, Meleklerin altında çalıştığı yüksek dürtüleri çok güzel anlatır. Şu anda insanın evrimini etkileyen üç dürtü ya da ilke vardır ve bunların ilki anahtardır: mutlak anlamda **Kardeşlik**.

> *Bu resimleri inceleyebilirsek, çok belirli dürtülere ve ilkelere göre dokunduklarını görürüz. İnsanlığın gelecekteki evriminin güçleri bunların içindedir. Meleklerin bu çalışmasını izlersek, yeryüzündeki toplumsal yaşamın geleceğine dair çok belirli bir planları olduğu açıkça görülür. Amaçları, insanların astral bedenlerinde geleceğin toplumsal yaşamında belirli koşulları doğuracak resimler yaratmaktır.*
>
> *Gelecekte hiçbir insan, başkaları mutsuzken kendi mutluluğunun tadını çıkararak huzur bulamayacaktır. Mutlak anlamda bir Kardeşlik dürtüsü, insan soyunun doğru anlaşılmış bir kardeşlik içinde birleşmesi, fiziksel varoluştaki toplumsal koşulların yönetici ilkesi olacaktır.*

Melekler insanın astral bedenindeki resimleri buna göre biçimlendirir. Mutlak olarak tanımlanan bu ilk Kardeşlik dürtüsü, spirit düzeyinden, yani Tanrılığın birinci yönünden kaynaklanır.

Steiner'e göre Meleklerin birlikte çalıştığı ikinci ve üçüncü dürtüler de vardır. İkinci dürtü ruhla, yani insan varlığının ikinci yönüyle ilgilidir: **her insanda gizli tanrısallığın tanınması**.

*Melekler resimler aracılığıyla astral bedene şunu aşılarlar: Gelecekte her insan, her bir hemcinsinde gizli bir tanrısallık görecektir. Her insanla, onda dünyanın ilahi temellerinden gelen bir şeyin et ve kan aracılığıyla kendini açığa vurduğunun tam bilinciyle karşılaşmalıyız. İnsanı ruhsal dünyadan çıkan bir resim olarak görmek ve bunu bütün içtenliğimizle, bütün gücümüzle ve bütün kavrayışımızla benimsemek; Meleklerin resimlere yerleştirdiği dürtü budur.*

*Bu gerçekleştiğinde çok belirli bir sonuç doğacaktır. Gelecekte insanlıkta ortaya çıkacak bütün özgür dinsel duyguların temeli, her insanın Tanrı'nın suretinde yaratıldığının yalnızca kuramda değil, gerçek uygulamada da kabul edilmesi olacaktır. O zaman hiçbir dinsel zorlamaya gerek kalmayacaktır; çünkü bir insanla bir başkası arasındaki her karşılaşma kendi başına dinsel bir tören, bir kutsal ayin niteliği taşıyacaktır. Dinsel yaşamı sürdürmek için fiziksel planda kurumları olan ayrı bir Kiliseye kimse ihtiyaç duymayacaktır. Kilise kendini gerçekten anlıyorsa, tek amacı kendisini fiziksel planda gereksiz kılmak olmalıdır; çünkü bütün yaşam duyular ötesinin ifadesi hâline gelir.*

Steiner'e göre Meleklerin üçüncü dürtüsü insanın düşünmesiyle, yani üçüncü yönle ilgilidir: **düşünme yoluyla ruhsal gerçekliğe ulaşmak**.

*Amaç, insanların düşünme yoluyla spirit'e ulaşmasını, uçurumu aşmasını ve düşünerek spirit'in gerçekliğini deneyimlemesini mümkün kılmaktır. Spirit için Ruhsal Bilim, ruh için dinsel yaşamda özgürlük, beden için kardeşlik: Meleklerin insanların astral bedenlerindeki çalışması kozmik bir müzik gibi bunu yankılar. Gereken tek şey bilincimizi başka bir düzeye*

> *yükseltmektir; o zaman kendimizi Meleklerin insanın astral bedenindeki bu harika çalışma alanına taşınmış hissederiz.*

Bu dürtüler ve taşıdıkları ilkeler, Tanrı'nın resimleridir; evrende yaratmak için tek meditatif süreci kullanan Evrensel Aklın ve Bilinçli İlahi Varlığın rüyalarıdır. İleride göreceğimiz gibi Tanrı, meditasyon sürecinde bu etkilerin insanın evriminde meyve vereceğini görselleştirmiştir. Tanrı'nın suretinde yaratılmış insan, Yaradan'ın soyundan gelen biri olarak ruhunun rehberliğinde artık bunu kendisi hakkında öğrenmelidir.

Tibetli Üstat, "Tanrı'nın rüyalarının" bilinebileceğini ve Tanrılığın yarattığı "imgelerle" temas kurulabileceğini söyler. Bunu, hayal gücünü gerçek anlamda kullanmayı öğrenmiş, iyi eğitilmiş meditasyoncu yapabilir. Böyle biri "aşağıdaki insanı tümüyle uyutur" ve ruh olarak, Tanrı'nın evrim Planına "akıllıca katılabileceği" daha yüksek bir rüya bilincine geçer. Bu durumda bir "gören" olur; zihnini doğru biçimde "görme ve aktarma organı" olarak kullanarak doğrudan bilgi edinir ve saf bilginin kendisi hâline gelir.

## Tanrı'nın inen Planının sembolik formülleri

Tanrı'nın Planını kavrayabilmek için insanın, Tanrı'nın dilinin sembolik ve örüntülü olduğunu fark etmesi ve bu yüzden yeni diller öğrenmesi gerekir. Deva maddesinde cisimleşen ve güneş sistemimizin titreşimli dokusu ile Yedi Işının deva güçleri aracılığıyla iletilen şey Tanrı'nın Sözü'dür, yani Ses'tir.

Logos'un dürtüleri birinci sistemik düzlemden (logoik düzlem) kaynaklanır. İlk olarak ikinci sistemik düzlemde (monadik düzlem) hissedilirler; Logos'un taslakları ya da arketipleri Kozmik Fiziksel

Düzlemde ilk kez burada formüle edilir. Tanrı'nın her fikrinin ardında bir formül ya da plan vardır. Bu formüller, "Düşünen'in (Tanrı'nın) gördüğü, zihninde dışa yansıttığı ve niyetinin taşıyıcısı olarak görselleştirdiği dinamik amaç, 'şey'" olarak tanımlanabilir. Monadik düzlemdeki bu formülleri ancak insanın en yüksek benliği olan Monad (saf spirit) kaydedebilir. Monad, insanın spirit (atma), ruh (buddhi) ve beden (manas) mikrokozmosuna göre Mutlak konumundadır. Tibetli Üstat, belirli deva güçlerinin bu dürtüleri nasıl alıp sistem boyunca aşağıya taşıdığını anlatır:

> *Güneş sisteminin ikinci düzlemindeki, yani monadik düzlemdeki ya da ikinci kozmik eterdeki büyük yapıcı devalar, dördüncü kozmik eterdeki, yani budik düzlemdeki yönlendirici devaların enerjilerini yönetir.*
>
> *Dördüncü kozmik eterin yönlendirici devaları, evrimin vakti geldiğinde Plan'ı sıvı ya da astral düzlemdeki küçük devaların canlı özü aracılığıyla nesnel bir kusursuzlukla gerçekleştirecektir. Bunu yaptıklarında iki sonuç görülecektir: Birincisi, astral düzlem budik düzlemi kusursuzca yansıtacaktır; ikincisi, bunun sonucunda fiziksel düzlem, su ya da arzu gücüyle mikrokozmik ya da makrokozmik ifade için gereken aracı tam olarak üretecektir.*

Böylece, her düzlemin ikinci ve dördüncü eterik alt düzlemleri aracılığıyla Tanrı'nın Planının formüle edilmiş "resimlerini" ikinci düzlemden dördüncüye, oradan da altıncı sistemik düzleme, yani astral düzleme yönlendiren deva güçleri vardır. İlahi sevgi-bilgelik niyetlerinin monadik düzlemden budik düzleme ve oradan astral düzleme, "çift" sayılı 2-4-6 kuvvet hattı boyunca nasıl indiğini sezebiliriz:

*Altıncı ilke, yani sevgi yönü (Mesih ilkesi), altıncı düzleyle bağlantılıdır. Dördüncü kozmik eter ya da budik enerji ile altıncı düzey ya da astral enerji arasında bir enerji alışverişi vardır. Her iki düzlemdeki devalar esas olarak Neptün etkisinin hüküm sürdüğü gruplara aittir; bu yüzden astral düzlem budik düzlemi doğrudan yansıtabilir ve sonunda yansıtacaktır.*

İlahi dürtülerin akışının "aşağıya doğru" olduğunu söyledik; her yöne, dışarıya doğru dalgalandığını söylemek belki daha doğrudur. Ancak önemli olan şudur: İnsanda, yukarıya doğru Tanrı'ya ulaşan kendiliğinden bir bilinç sürekliliği yoktur. İnsan bilincini Tanrı'ya doğru ancak kendi varlığının elemental güçlerini yönetmeyi öğrendiğinde geliştirmeye başlar: üç bedenini denetler, duygusal yaşamını sakinleştirir ve zihnini yoğunlaşmaya eğitir. Astral ve zihinsel yaşamını eşgüdümleme çabası içinde, bilincinde astral ve zihinsel düzeyleri arasında bir köprü kurar; bu, "antahkarana yapımının kişilikteki karşılığıdır". İnsan bir aday hâline gelip derin düşünmeye ve yaşamında anlam aramaya başladığında, ruhun antahkaranasını (bilinçteki köprüyü) kurma işi gerçekten başlar. Tibetli Üstat'a göre antahkarana:

*Ego'nun (ruhun), alt ve üst zihin arasındaki boşluğu, yani zihinsel düzlemin üçüncü alt düzlemindeki nedensel araç ile birinci alt düzlemdeki manasik kalıcı atom arasındaki boşluğu kapatmak için kurması gereken şeydir. Bütün ileri düşünürler bu işi şu anda bilinçsizce yapmaktadır.*

*Budik araçta işlev görmek isteyen herkesin yüksek zihin ile alt zihin arasında kurması gereken köprüdür. Hayal gücünü (zihinsel ayırt*

> *etmenin astral karşılığını) kullanma ve onu sonunda sezgiye dönüştürme gerekliliği buradan doğar.*

Ruhun kendisi de üç yönlüdür; her insanın Monad'ıyla doğrudan ilişkili olan Ruhsal Üçlü'dür. Üç yönü ruhsal irade (birinci yön), sezgi ya da sevgi-bilgelik (ikinci yön) ve yüksek soyut zihindir (üçüncü yön). Sezgi, ilahi kaynaklı sembolik formülleri, Steiner'in sözünü ettiği yaratıcı biliş ya da durugörüsel düşünce yoluyla bunlara erişebilen insanın ruhuna sunabilir.

Sonuçta bütün sembolik formüller, devalar ve elementallerce cisimleştirilen titreşimli doku aracılığıyla alt düzlemlere adım adım aktarılan iletişim araçlarıdır. Renk, ses, müzik, sayı, geometrik tasarım, tören düzeni ve ritüel bu araçların örnekleridir. Hepsi birlikte, insanların ve devaların sonunda ortaklaşa kullanacağı dilleri oluşturur. Ancak bu öğrenme eğrisi diktir: İnisiyasyon deneyimini, sınanma dönemlerini, araştırmayı ve ruhun aracı olan kişiliğin hizmet içinde yetiştirilmesini kapsar.

BÖLÜM 4

# Ruh ve Düşünür Olarak Kimliği Geliştirmek

## İnisiyasyon deneyiminin yolu

Ruh olarak, aklın güneş ateşi olarak, Aklın Oğlu olarak "Kendini bil." Öğrenci Yolu'na ve İnisiyasyon Yolu'na girenler için temel öğrenme budur; çünkü insanlar, spirit'in nüfuz ettiği Tanrı'nın Oğulları olarak kaderlerini bu kimlik değişimiyle gerçekleştirecektir. Bu, ruhlarının içsel buyruklarına direnen savurgan kişilikler olarak bütün insanların zorlu yolculuğudur; insanları sonunda, insanlığı bir fikir olarak soluyan İlahi Kaynağa geri götüren yolculuktur.

Yoldaki insan, ruh için evrimin tek bir yaşamdan değil yüzlerce yaşamdan oluştuğunu fark eder. Ruh, insanın yaşamdan yaşama ruhsal gelişimini yönlendirir; kişilik ise ancak her yaşamda ruhun amacına yanıt verecek biçimde bütünleşip eğitildiğinde ruh için etkili bir araç olur. Ruhun doğası, bütün varlıklarda ruhla birliği aramaktır: Bu sevgi-bilgeliktir, grup bilincidir ve bütün varlıkların evrimine özveriyle hizmet eder. Ruhun ışığıyla kazanılan ve kararlılıkla gündelik yaşama yerleştirilen bu ileri insan bilgeliği, Steiner'in "yaşamdaki gerçek güç" dediği şeydir.

Her şeyden önce ruhlar, Evrensel Zihin olarak Tanrı'nın suretinde yaratılmış düşünürlerdir. Bu yüzden Yol'daki insanın acil sorunu, kendi ruhunun ışığının kişiliğine işlemesine izin vermek ve ona güvenmektir; şimdiye kadar tek düşünme biçimi sandığı alt, ayırıcı

somut zihnin bu ışıkla aydınlanmasına imkân vermektir. Ona çağlar boyunca eşlik eden Güneş Meleği'nin (devik gücün), ruhunun o güne kadarki deneyiminin meyvelerini barındıran bir nedensel beden inşa ettiğini öğrenmesi gerekir. Bu beden, zekâdaki ardışık kazanımlarını, yani yeni bilincini temsil eden açılan Egoik Lotus'u içerir. Sürekli genişleyen bilgi düzeylerinin, sevgi-bilgeliğinin ve Bütünün iyiliği için yaptığı özverili fedakârlıkların deposudur.

Tibetli Üstat, insanın ruh kimliğinin "düşünen" olduğunu ve olması gereken güçlü yaratıcıya bu yolla dönüşeceğini söyler. Steiner de dinleyicilerinden, gündelik ve dünya olaylarına karşı uyanık kalarak durugörülü düşünürler olma irade ve becerilerini geliştirmelerini ister. Zihinlerinde "yaşamdaki koşulların ve bağlantıların yeterince kapsamlı bir resmi" oluşsun diye "yeterince kapsamlı düşünmeleri" için onlara adeta yalvarır. İnsanlar bu yolla, olmaları gereken gerçek düşünürlere, Tanrı'nın planlarının yaratıcı bekçilerine dönüşür. Tibetli Üstat, modern uygarlık ve insanın gelişimdeki seçimleri üzerine bu tür kapsamlı düşünmenin bir örneğini verir:

> *Demek ki düşünür temel etkendir ve bu sözler üzerinde düşündüğünüzde bugünkü dünyada neler olup bittiğini siz de anlayacaksınız. Çağdaş uygarlığımızın eğilimi, bütün hatalarına rağmen düşünürler yetiştirmektir. Eğitim, kitaplar, her türden yolculuk, bilim ve felsefenin açıklamaları ve "din" dediğimiz, aslında hakikate ve onun zihinsel olarak doğrulanmasına yönelen içsel dürtü: Bütün bu etkenlerin tek amacı düşünür yetiştirmektir. Gerçek bir düşünür ortaya çıktığında, nesnel biçimleri "canlandırmak" ya da ortaya çıkarmak için gücü önce bilinçsizce, sonra bilinçli olarak kullanacak yeni başlayan bir yaratıcınız olur. Bu biçimler ya ilahi amaç ve Plan doğrultusunda olur ve evrimin amacını ilerletir, ya da ayrılıkçı ve bencil bir amaçla canlandırılır*

> *ve Tanrı'nın işinin gerileten güçlerinin ve maddi unsurun bir parçası hâline gelir.*

İlahi Planın bölümlerini sezgiyle algılamak insanın gerçek fırsatı ve nihai hedefidir. Bu tür temaslar sonunda ancak gezegenin Ruhsal Hiyerarşisindeki ruhlarla grup uyumu yoluyla kurulabilir. İnisiye olmuş insanların ruhları, gezegensel hizmetin yürütüldüğü Aşramlarda (gruplarda) Yedi Işının niteliklerine göre düzenlenir. Bunu hak etmek ve katılmak bir yana, tasavvur etmek bile insanı yeterince ürkütür. İnsan önce kendi alt doğalarını (fiziksel, astral, zihinsel), sonra ruh yaşamını ve en sonunda bunların hepsini canlandıran ruhsal dünyayı ancak uzun bir inisiyasyon deneyimleri dizisiyle daha derinden anlar. Anlayışta ve bilinçte kapatılması gereken büyük boşluk budur. Bu boşluk, insanın varlığını oluşturan elemental ve devik zekâların çeşitli düzeylerini gerçekten eşgüdümlemeden, onları kesintisiz bir bilinç zincirine dönüştürmeden ve ruh grubuyla Plan'a katılma hakkını kazanmadan kapanmaz.

## Devalar, insan ruhlarının ortakları

İnisiyasyon Yolu'ndaki insan, kendisi hakkındaki sürekli değişen kavrayışlarla boğuşur; ruhunun dayattığı nitelikle ve bu niteliğin farklı bedenleri üzerindeki denetimiyle ilgili sorunları durmadan çözer. Çoğu zaman ancak yaşamındaki artan baskı ve acı altında, körlüğü yerini yaşamını gizli elemental ve devik varlıklarla paylaştığı farkındalığına bırakır. Bu küçük güçlerin her düşüncesini, sözünü ve eylemini cisimleştirdiğini zor yoldan öğrenir. Yine de onları kendi kişilik bütünleşmesi için yönetmeyi öğrenirse, onlar da gelişir.

Zamanla, eşgüdüm sağlayan bir eterik ağın, sürekli yenilenen canlandırıcı ruhsal yaşamı varlığının her yerine taşıdığını anlamaya

başlar. Steiner'in dediği gibi: "İnsanın bu kılıflarını gerçekten incelersek, yüksek hiyerarşilerin ruhsal varlıklarının, biz farkında olmadan, bedensel kılıflarımızda olan her şeyde bilgece birlikte çalıştığını ve her şeye bir amaç koyduğunu görürüz."

İnisiyasyon deneyimi insana, olumlu grup eyleminin yalnızca kendi bedenlerinde değil, ilişki kurduğu gruplarda da giderek büyüyen sonuçlar doğurduğunu öğretir. Bu yolu izledikçe, kişiliğindeki yukarı doğru çabanın, kendi ruhu aracılığıyla giderek artan dönüştürücü güç ve ışık sağanaklarını çağıran bir yakarış gücü hâline geldiğini öğrenir. Bu güneş enerjisi yüksek devik özdür. İnsanın bedenlerinin özünü dönüştüren deva güçleri aracılığıyla dağıtılır ve yönlendirilir; uzun inisiyasyon süreci boyunca insan sonunda parlak bir ışık varlığı hâline gelir. Gezegenin Ruhsal Hiyerarşisinde Sevgi-Bilgelik Üstadı olmak olan ilk büyük hedefine, ateşlerinin bilinçli olarak tam kaynaşması ve bedensel güçlerinin dönüşümü yoluyla ulaşır. Bu yolda ve sonraki gezegensel hizmette her inisiye, tam bir öz-bilinç içinde, insanlarla paralel olarak Dünya'daki bütün krallıkların evrimine hizmet etmeye çalışan büyük deva güçlerini tanır ve sever; çünkü insanlığın evrimi aracılığıyla onlara da hizmet edilmektedir.

Yolda insanın bilimsel kavrayışının neden büyük ölçüde artması gerektiği artık açık olmalıdır. Sistemik düzlemleri ve Kozmik Fiziksel Düzlemi oluşturan bunların yedili bölümlerini kavramak, insanın ve güneş sisteminin yapısını anlamanın temelidir. Deva Krallığında, eterik düzlemler dahil madde özünün düzlemlerini cisimleştiren, inşa eden ve yöneten varlıkların doğasını ve derecelerini bilmek, ilahi fikirleri bilinçli olarak algılamak ve onlarla çalışmak isteyen insanın gelecekteki başarısı için hayati önemdedir. Çünkü insan da bir yaratıcıdır ve bunu, büyük Plan'ı gözeterek oluşturduğu düşünce biçimleriyle çalışarak yapar. Bu düzlemlerin iletici, yönlendirici ve

diğer küçük devaları ve elementalleri, her düzeyin Büyük Deva Efendileri tarafından gözetildiği için, ayrıca kapsamlı bir öğrenme dünyası gerektirir.

İnisiyeler, deva ve insan krallıkları arasındaki iletişimin ve devaların evrimleşme biçiminin iki ayrı engel daha oluşturduğunu bilmelidir. İletişim konusunda Tibetli Üstat şöyle der: "Devaların bu fikirleri ifade etmenin kendi yöntemleri vardır; araçları işitilen renk ve görülen sestir. İnsan süreci tersine çevirir; renkleri görür, sesleri işitir." Devaların cisimleştirdiği titreşimli dokunun ince düzeylerinde işleyen gerçek dünyada, devalarla iletişim ve işbirliğinin neden elemental güçleri yönetmek kadar temel olduğu hemen anlaşılır. Gerçekten de bu, Dünya'daki Bilgelik Üstatlarının işinin büyük bir bölümüdür.

Evrim konusunda ise: "Devalar, inşa işine katılarak ve kendilerini inşa edilen biçime katarak öğrenirler. İnşa edilen biçimleri ve yapılan işi takdir ederek, ondan sevinç duyarak büyürler." Şunu da anlamak önemlidir: "Maddenin enerjilerinin toplamı olan devalar hangi biçimi oluşturduklarıyla ilgilenmezler. Enerji akımlarına sorumluluk taşımadan tepki verirler ve insanın aksine, enerjinin kaynaklarıyla uğraşmak onların sorunu değildir." Bu açıklamalar kısa olsa da, iki evrimin birbirinin gelişmesine ve ilerlemesine yardım etmek için bir araya geldiği artık ifade edilebilir ve takdir edilebilir. Devalar ve insanlar için ortak buluşma ve iletişim düzlemi sonunda budik düzlem, yani dördüncü sistemik düzlem olacaktır; iki grubun üyeleri birlikte gezegensel Logos'un bedenindeki güç merkezlerini (çakraları) oluşturacaktır.

BÖLÜM 5

# Meleklerin Çalışmasını Algılamanın Engelleri

## Yaratıcı düşünürün ilk eylemi gerçek meditasyondur

Tanrı'nın yaratıcı yaşamı, insanın kendi yaratıcı sürecinin arketipsel modelidir. İnsanın yaratmadaki amacı, insanlık ve Dünya'nın krallıkları için Plan'a ve Tanrı'ya hizmet eden düşünce biçimleri oluşturmaktır. Yaratıcı sürecin bileşenlerini ele alırken, ister bütün biçimleri kendi özüyle cisimleştiriyor, ister bütün düşünce biçimlerini inşa ediyor olsun, Deva Krallığının her aşamada yer aldığını aklımızda tutuyoruz.

Herhangi bir düşünürün, yani yaratıcının ilk eylemi meditasyondur. Ruh, kendi düzleminde Tanrı'nın fikirlerine, "bilinebilir şeylerin yağmur bulutuna" ulaşmaya çalışır ve böylece Tanrı'nın düşüncelerinden bazılarını yeryüzüne yağdırır. Tibetli Üstat bütün meditasyonun amacına şöyle değinir:

> *Zihin açısından meditasyonun amacı fikirler dünyasına ulaşmaktır denebilir. Ruh açısından ise bu, bireysel ruhun bütün fikirlerin evrensel yaratıcısıyla özdeşleşmesidir. Zihin denetimi sayesinde dünyamızın evriminin ardındaki fikirlerin ve bunların madde aracılığıyla aldığı biçimin farkına varırız. Meditasyon yoluyla Plan'ın bir parçasıyla temas kurarız; Evrenin Yüce Mimarı'nın taslaklarını görürüz. Meditasyonda temas kurduğumuz fikirleri doğru yorumladığımızda, onların nesnel varlığa dönüşmesine katılma fırsatı buluruz.*

Meditasyoncunun amacı, ideal olarak bütün ilişkileri (hem ruhsal hem devik) "yukarı" ve "aşağı" ile bağlantılı olarak gözetmek ve sonunda ilahi yaratıcı sürecin hizmetinde tezahür ettirmeye çalıştığı belirli bir fikir etrafında birleşmektir. Ancak süreç o kadar basit ve dolaysız değildir. Tibetli Üstat şöyle der: "Yogaya (birliğe) götürecek ve insanı gerçek benliğinin bilgisine ve o yüksek benlikle bütünleşmeye yöneltecek düşünceleri geliştirmek üçlü bir süreçtir":

1. Yeni düşünce kavramı açıkça formüle edilmeli ve eski düşünce akımına karşıt olduğu görülerek üzerinde durulmalıdır.
2. Ardından düşünceyi tezahür ettirmek için hayal gücü kullanılır. Bu, arzu âlemini devreye sokar; dolayısıyla astral ya da duygusal beden etkilenir.
3. Son olarak, düşünülen ve hayal edilen şeyin fiziksel düzeydeki yaşamda nasıl bir etki yaratacağı açıkça görselleştirilir.

Bu süreçten, yaratıcılıktaki gerçek güdüler konusunda samimi bir ruhsal sorgulama yapılması gerektiği anlaşılır. Her gerçek yaratıcı, ilahi olasılıkların geniş yelpazesini göz önünde tutarak, senteze yönelen ruhsal dürtüye yanıt olarak ruhunun deneyimini tamamlamaya çalışır. Bu yüzden ideal olarak kendisini, bir ruh olarak önceki deneyimlerine karşıt düşen yeni olasılıkları üstlenmeye zorlar. Bu, bütün ruh deneyiminin yedili doğasıyla uyumludur; tamamlanmış deneyimi tanımlayan Yedi Işın Gücüdür. Bu ışınları sıralamak ve temel ilkeler olarak bireyleri ve insanlığı birliğe nasıl yöneltebileceklerini düşünmek yararlı olur:

| Işın | Adı |
|---|---|
| I | İrade ya da Güç Işını |
| II | Sevgi-Bilgelik Işını |

| Işın | Adı |
|---|---|
| III | Etkin Zekâ Işını |
| IV | Uyum, Güzellik ve Sanat Işını |
| V | Somut Bilgi ya da Bilim Işını |
| VI | Adanmışlık ya da Soyut İdealizm Işını |
| VII | Tören Majisi ya da Düzen Işını |

İlk üçü ana ışınlar, sonraki dördü nitelik ışınlarıdır.

## Sistemik astral düzlem ve insanın astral bedeni

Tartışmamız bizi sonunda astral düzleme getiriyor; insanın, astral bedenindeki Meleklerin çalışmasını algılamaya çalışacağı yere. Altıncı sistemik düzlem olan astral düzlem; arzunun, duyarlılığın ve hissin sıvı ya da sulu düzlemidir. Ruhun kişilikle büyük savaşının verildiği yerdir. Aynı zamanda sistemdeki en şiddetli titreşimin düzlemidir, çünkü hem insanın hem gezegensel Logos'un evrimsel gelişiminin en ileri noktasıdır. Bu titreşimler insanın hem fiziksel hem zihinsel etkinlikleri üzerinde "yansıma" etkileri yarattığından, insanın bu sorunu çözmeyi öğrenmesi son derece önemlidir. Ancak göreceğimiz gibi bu, insanın denetim, anlayış ve algı mücadelesinin yalnızca başlangıcıdır.

İnsan, astral bedenini denetlemekte zorlanır. Tibetli Üstat'a göre astral beden, insanın bilincine "arzular, dürtüler, özlemler, istekler, kararlar, teşvikler ve yansıtmalar" biçiminde işleyen elemental güçlerin toplamıdır. İnsan bu elemental yaşamları denetlemediğinde ve her düşüncesinin, sözünün ve eyleminin, iyi ya da kötü, onlar tarafından cisimleştirildiğini henüz anlamadığında, yaşam süreci

büyük ölçüde bu güçlerin insafına kalır. Bu güçler kendiliğinden tepki verir ve insanın temel duygusal doğasına hizmet eden biçimleri oluşturur; bu doğa hazzı arzulayan ve ne pahasına olursa olsun acıdan kaçan yaşam duygusudur. Eğitilmemiş, ayırıcı alt somut zihin de bu buyruklara hizmet ettiğinde onlar daha da güçlenir.

Denetlenmeyen bütün elemental güçlerin bağlılığı öncelikle bulundukları sistemik düzlemin (burada astral düzlemin) Deva Efendisinedir. Ancak insan zamanla bu güçlerin bağlılığını kazanmak için bilinçli ve ısrarlı bir mücadele verdiğinde, bu güçler yatışır ve sakinleşir. Öğrencinin ya da inisiyenin duygusal yaşamını arındırması, eşgüdümlemesi ve denetlemesi bu yüzden gereklidir.

## Astral ışık, cazibe ve yanılsama engeli

Astral düzlem astral ışığın düzlemidir. Bu "sözde" ışık bir yanılsamadır, çünkü yalnızca ikinci düzlemin, yani monadik düzlem ve Akaşa düzleminin biçimsel bir yansımasıdır. Tibetli Üstat'a göre Akaşa gerçekte "Ses"tir; "aradaki ilişki" dediğimiz şeydir, yaratıcı aracıdır, tezahür sürecindeki bağlayıcı üçüncü etkendir. Blavatsky ise şöyle der: "Astral ışık Akaşa'dır; evrensel ruh, evrenin rahmidir" ve "tek evrensel öğedir." Bu ipuçlarını birleştirdiğimizde, Akaşa'dan oluşan güneş sisteminin ikinci düzlemine, logoik tezahürün ikinci ya da ruh yönüne ve dolayısıyla "Sessizliğin Sesi'ne, içimizdeki Mesih'in Sesi'ne" ulaşırız. Ses ya da Söz olarak da bilinen bu ruh öğesi, bütün yaşamın bilincinin evrimini sağlayan önemli "titreşimli rahimdir". Böylece güneş sistemimizde Deva Krallığının merkezi olan Ana Öğe'ye dönerek bir daireyi tamamlamış oluruz.

Tibetli Üstat'a göre astral düzlem, yapısı ve rolü nedeniyle yalnızca "sözde" ışıktır. Astral ışığın ne olmadığını şöyle anlatır:

> *Astral bedenin kendi içinde ya da kendine özgü bir ışığı yoktur; çünkü yalnızca bireyler, uluslar ve ırklar tarafından yaratılan biçimlerin toplamıdır. Bu biçimler bütünlükleri içinde astral düzlemi oluşturur ve diğer biçimleri oluşturan içsel ışıktan yoksundur. Gezegensel Logos tarafından dinamik bir yaşamın ifade biçimi olarak yaratılmamışlardır. Size daha önce astral düzlemin gerçekte var olmadığını söylerken kastettiğim budur.*

Astral düzlem, insanın çağlar boyunca yaptığı ortak ve bütüne hizmet etmeyen yaratımlardan, bilinçsiz ve duygusal düşüncesinden doğan göz kamaştırıcı ve yanıltıcı biçimlerin birikimidir. Evrim sürecinde insanın astral yaşamı zihinsel yetisinden önce gelişti. Bu dönemde eğitilmemiş alt somut zihin, önce fiziksel yaşamla ilgili olarak hazzı arama ve acıdan kaçma yönündeki ilkel ve cahil "duygu" arzusuna hizmet etti. Alt somut zihnin iyi yaptığı işte, yani şeyleri ayırmada ve bölmede ustalaşması, Atlantis'ten bu yana bir dünya durumu doğurdu: Astral cazibe (kişisel ya da başkalarına ait benliğin şişmesi ve sönmesi) ve zihinsel yanılsama (fikirlerin yanlış anlaşılması) insanı yoğun bir gerçek dışılık sisiyle sardı ve onu ruhunun ışığına ve yönüne karşı etkili biçimde kör etti.[1]

Tibetli Üstat'a göre hem bireyler hem de ırk, ulus ve sınıf gibi insan grupları, elemental güçlerin hayat verdiği bu düzlemde duygusal yaşamlarının "sinemalarını", yani resimlerini yaratırlar. Bu, evrimin o dönemi için uygundu. İnsanları nesnel dünyada eşgüdümlü ve verimli güçlü kişiliklere dönüştürdüğü ölçüde gerçekten istenen bir şeydi; çünkü ruh, amaçlarını fiziksel plana taşıyabilmek için yetkin kişisel benliklere ihtiyaç duyar. Ancak Steiner'in belirttiği gibi artık Bilinç Ruhu'nun zamanıdır ve insandan çok daha fazlası beklenmektedir: Yaratıcı hayal gücünü Bütünün iyiliği için kullanmalıdır.

BÖLÜM 6

# Meleklerin Çalışmasını Algılamak

## Hayal gücünün doğru kullanımını geliştirmek

Yaratıcı hayal gücü arınıp geliştiğinde, sonunda insanın astral düzeyinde kalan tek yeti olacaktır. Bunun nedeni, Tibetli Üstat'ın yukarıda belirttiği gibi, astral düzlemin ilahi Plan'ın bir parçası olarak var olmamasıdır. Bu elemental güçler ve devik yaşam, budik düzlemde ruhun sezgisine dönüşmüş olacaktır.

Yaratıcı hayal gücü, yani imge oluşturma yeteneği, bir yaratıcının düşünmesi için hayati önemdedir. Yaratıcı onu çeşitli "sanki" senaryolarını denemek için kullanır; sonra bunlar arasından görselleştirme yoluyla geliştireceği birine karar verir.

Şimdiye kadar, astral düzlemin doğasıyla ve insanın ruh ışığına koşulsuz açık hâle gelmeden önce uzlaşması gereken güçlü yanılsama güçleriyle ilgili zorlukları gözden geçirdik. Ruhsal sevginin geliştirildiği duyarlı bir dünyada, insanın neden çıkmaz sokaklara, yanlış dönemeçlere ve cazibelere sapan bir yolu seçtiğini anlamak zordur. Belki de bunun nedeni, ruh olarak ezoterik ruhsal kimliği olgunlaşmadan önce, özgür iradenin gençlik dönemindeki gerekli kişisel gelişimidir. Tibetli Üstat bu astral sınavla ilgili şöyle der: "Gerçek hayal gücü, insanın pek çok yaşam boyunca sürdürdüğü etkin ve son derece güçlü astral yaşamdan sonunda geriye kalan tek şey olacaktır."

Zamanla insana bu yolda yardım eden birçok şey olur:

1. Zihinsel yetenek gelişir.
2. Düşünme daha odaklı ve meditatif hâle gelir.
3. Ruh ışığı, düşünmeyi neden-sonuç duygusuyla ve soyut fikirlerle aydınlatır.

Bunlar gerçekleştikçe ve insan anlam dünyasına yanıt verdikçe, duygusal yetisinin elemental yaşamını yavaş yavaş denetler. Kendisi farkında olmadan devalar, varlığındaki yaşamları ruhunun süren dönüşümüne hizmet eden yüksek güçlere dönüştürmeye başlar. Tibetli Üstat diğer değişiklikleri şöyle anlatır:

> *Astral beden bir dönüşüm mekanizması hâline gelir; arzu özleme, özlem de büyüyen ve kendini ifade eden sezgisel bir yetiye dönüşür. Bu sürecin gerçekliği, ruhun temel bir niteliğinin ortaya çıkışında görülür: Astral düzlem aracılığıyla kullanılan özlem, giderek daha yüksek durumlara yöneldikçe ve giderek daha yüksek farkındalıklara yol açtıkça, sürekli daha yüksek bir yaratıcı yetiye dönüşür. Bu yeti sonunda zihnin enerjilerini harekete geçirir ve zihin artı hayal gücü zamanla büyük bir çağırıcı ve yaratıcı etken olur. Böylece Ruhsal Üçlü (ruhsal irade, sezgi ya da sevgi-bilgelik ve yüksek soyut zihin) üçlü kişilikle uyuma getirilir.*

Soyut fikirlere ve sistem düşüncesine dokunmaya başlayan eğitilmiş bir zihinde, ruh ve onun astral düzlemdeki yaratıcı hayal gücü aracılığıyla yeni bir düşünce dünyası açılmaya başlar. Gelişmekte olan bir yaratıcının meditasyonda kullandığı araç bu yaratıcı hayal gücüdür. Hizmet etmeye çalıştığı ilahi yaratıcı amaç için doğru olanı belirleyebilmek amacıyla, olası pek çok senaryoyu zihninde tutmak için onu kullanır. Tibetli Üstat bunu çok güzel ifade eder: “Hayal gücünün ağırlığı Öz’ün gerçek doğası yanına konup benlik olmayanın

dünyasından yüz çevrildiği her seferde cazibe azalır, yanılsama zayıflar ve cehaletin yerini yavaş yavaş bilgi alır." Dönüştürücü ruh etkisine açılan insan, içindeki denetimsiz enerjileri yatıştırır ve zihninin ateşiyle bedenlerindeki devik güçleri dönüştürür.

Tibetli Üstat'a göre hayal gücünün kullanılması iki şeyi etkiler:

> *Zihinsel kavrayışımızı genişletme yeteneğini ve antahkaranayı, yani budik araçta işlev görmek isteyen herkesin yüksek ve alt zihin arasında kurması gereken köprüyü inşa etme yeteneğini. Hayal gücünü (zihinsel ayırt etmenin astral karşılığını) kullanma ve onu sonunda sezgiye dönüştürme gerekliliği buradan doğar.*

## Yaratıcı hayal gücünün evrimi

Yaratıcı hayal gücünün kendisi de gelişmeli ve yukarıda anlatıldığı gibi gelişen zihinsel yetiyle birlikte çalışmalıdır. Tibetli Üstat'a göre hayal gücü, geçmişte ya da gelecekte yaşamaktan yalnızca şimdide yaşamaya doğru ilerleyen "belirli zihinsel durumları" kapsar.

**Birinci durum** "olayların ya da bilinç durumlarının bilindiği şekliyle hatırlanmasıdır." Tibetli Üstat bunun "cahil vahşinin" özelliği olduğunu söyler. Ne demek istediğini anlamak için Steiner'in "atavik durugörü"ye, geçmişe dönük bir tür "resimleme"ye yaptığı göndermeyi hatırlayabiliriz. Burada hafıza zihinsel olarak durugörülü bir geçmişe gönderme yapıyor gibi görünebilir. Ya da duygusal açıdan yüklü bir insan, yaşamının dramlarını tekrar tekrar canlandırarak benzer bir şey yapabilir. Bu durumda eğitilmemiş zihin sürekli duygu yaşamına hizmet eder; hayal gücü geçmişi durmadan "resimleyerek" onu güçlendirir.

**İkinci durum** "olayların ya da bilinç durumlarının önceden kestirilmesidir." Tibetli Üstat bunu "ortalama aydınlanmış insanla" ilişkilendirir; bunu zihinsel olarak gelecekte yaşamak diye anlayabiliriz. İçgüdüsel olarak bir dilekler yaşamını tercih etmek ya da hayal edilen hoş deneyimleri yinelemek olabilir. Böyle bir insan, edinmeye yönelik ya da daha yüksek ve katkı sağlayan arzularına odaklanma konusunda zihinsel olarak ilerlemiş olabilir. Ancak zihni ve hayal gücü yine de ağırlıklı olarak geleceği "rüyasında görerek" ya da "kurgulayarak" kendine dönük çalışır.

**Üçüncü durumda** yaratıcı hayal gücü şimdiki zamandaki doğru kullanımına doğru evrilir. Tibetli Üstat bunu şöyle tanımlar: "Hayal edilen koşulların görselleştirilmesi ve ardından çağrılan imgenin, hayal eden kendisini hayal ettiği şeyle özdeşleştirebildiği anda yeni bir gerçekleşme alanıyla temas kurabileceği bir biçim olarak kullanılması." Bu, gerçek meditasyonda birlikte çalışan eğitilmiş bir zihnin ve yaratıcı hayal gücünün işidir. İlahi fikirlerle temas kurulur ve bunlar doğru biçimde "resimlenir" ya da "görselleştirilir"; amaç, Tanrı'nın Planını ve Amacını desteklemek için özgün bir hizmetin sunulabileceği bir biçim yaratmaktır.

## Yaratıcı hayal gücünün gerçek kullanımı

Hayal gücünün gerçek kullanımı yüksek derecede denetim ve zihinsel güç gerektirir. Bu güç varsa, sonunda "samadhi durumu" denen şeye götürür. Patanjali'nin *Yoga Sutraları*'nda tanımladığı tefekkür budur:

> *Tefekkür (samadhi). Bu, ego ya da gerçek insanla ilgilidir ve ruhun âlemine aittir. Ruhsal insan nedenler dünyası, "Tanrı'nın şeyleri" üzerinde tefekkür eder, inceler, meditasyon yapar. Sonra yoğunlaşma ve meditasyon uygulamasıyla denetim altına alınmış*

> *aracı olan zihni kullanarak, ruhun bildiğini, gördüğünü ve anladığını, üç kılıftan geçip beyne uzanan sutratma ya da yaşam ipliği aracılığıyla fiziksel beyne iletir. Bu tam aydınlanmayı sağlar.*

Meditasyoncu daha sonra "ruh tarafından sezgiyle alınan fikri kaydeder ve onun alması gereken biçimi tanır." Tibetli Üstat burada "alması gereken biçimi tanımanın" ne kadar zor olduğu konusunda yerinde bir uyarıda bulunur.

İlk zorluk, ruh ışığının açık ve denetimli bir zihne akabilmesi için insanın ruhuyla doğru ilişki içinde olmasıdır; böyle bir zihin yalnızca yansıtıcı bir araç olarak çalışır. İlahi arketipsel fikirler, onları önce kavrayan ve aynı zamanda görselleştiren ruh aracılığıyla alınır. Antahkarana kurulduğunda ruh ışığı, yüksek Ruhsal Üçlü'den gelen sezgi akışına izin verir; sezgi "ruhun bütünleştirici kavrayışıdır". Sevgi-bilgelik ve grup bilinci içindeki ruh, ilahi fikirlerle ilgili olarak yalnızca daha yüksek sentezin ve birliğin bilgisini sunar.

"Biçimi tanımak", yaratıcının insanlığı ya da daha küçük bir krallığı yüceltmek için aktarılacak uygun düşünce biçimini ya da fikri belirleme yeteneğini anlatır. Bu belirlendikten sonra yaratıcı, fikri nasıl inşa edeceğine (zihinsel devalarla çalışarak) ve onu nasıl duyguyla giydireceğine (astral devalarla çalışarak) karar verir. Son olarak düşünce biçiminin her türlü kişisel tercihten arınmış olduğundan ve fikrin, ilahi fikrin alıcısı olarak doğru biçimde belirlediği gruplara uygun olduğundan emin olmalıdır.

Fikir sonunda fiziksel plandaki kişilik aracılığıyla doğal olarak ifade bulur. Ne zihnin trans benzeri edilgenliği ne de alışılmış düşünce biçimleriyle meşgul bir zihin bu işlev için yararlıdır. Eğitilmiş alt zihin için bile "tümdengelim, bilgiyi doğrulamanın kesin bir yöntemi değildir." İnsan, "zihinsel düzleme yönelmiş, giderek uyum kazanan,

ruhla yoğrulmuş bir kişilik" sergilemelidir: Alt somut zihni ile yüksek soyut zihni arasında, kendisi ile ışın grubunun Üstadı arasında Aşram bilinci ve Hiyerarşik ruhsal sentezle bütünleşmiş bir uyum olmalıdır.

## Yaratıcı süreçte ruhun görselleştirme sanatı

Tibetli Üstat şöyle der: "İlk aşamalarında bütün gerçek meditasyon çalışmasının sırrı görselleştirme gücüdür." Bu ruhun işidir. Yaratıcı hayal gücü düşünce biçimini var etmiş ve onu "Hiyerarşinin amaçlarını ilerletmek ve İlahi Planı gerçekleştirmek" için zihinsel enerjiyle birleştirmiştir. Meditasyondaki ruh "hayal edilen koşulları görselleştirir; sonra hayal eden kendisini hayal ettiği şeyle özdeşleştirebildiğinde, çağrılan imgeyi yeni bir gerçekleşme alanıyla temas kurulabilecek bir biçim olarak kullanır." Böylece ruh, kimliğini ilahi niyete doğru yükseltmek için resimsel görselleştirmeyi kullanır.

Ruhun görselleştirdiği şey, "düşünülen ve hayal edilen şeyin fiziksel düzlemdeki yaşamda tezahür edeceği şekliyle etkisidir." Bu yapılırken yaratıcının eterik bedeninde enerji üretilir ve eterik bedendeki devalar tarafından dönüşüm başlatılır:

> *Bu, eterik bedenin yeni düşünce akımıyla canlandırıldığı ve enerji kazandığı anlamına gelir. Sonunda fiziksel plandaki insanın etkinliklerinde tam bir değişikliğe yol açan belirli dönüşümler ve yeniden düzenlemeler gerçekleşir. Bunun sürekli geliştirilmesi üçlü alt insanda tam bir dönüşüm yaratır ve sonunda Hristiyan deyişindeki gerçek ortaya çıkar: "Yalnızca Mesih görülür ve işitilir." Yani yalnızca gerçek ya da ruhsal insanın, Mesih'in aracı ve öğrencisi İsa aracılığıyla yaptığı gibi, fiziksel bir araç aracılığıyla kendini ifade ettiği görülür.*

Görselleştirmenin mutlaka biçimle ve somut zihinsel tasvirle ilgili olmadığını fark etmek önemlidir. Görselleştirme, Ruhsal Üçlü'nün aracı olan uyanan sezginin ilettiği ruhsal kavrayışı yorumlayarak ifade eden resimsel ve sembolik bir duyarlılıktır. İlahi arketipsel niyete dokunan görselleştirmedir. İnsan bunu yaparak "Aşram grubunun kendisine ilettiği şeye, ilahi Planı gerçekte olduğu gibi gören açılan vizyonuna ve her inisiyasyonun etkisi ya da sonucu olarak kendisine emanet edilen şeye" uyumlanır.

Ruhsal Hiyerarşinin Aşramlarının bu büyük kaygıları, Öğrenci Yolu'ndaki inisiyelerin grup olarak ilerlemesiyle ilgilidir. Bilgelik Üstatları bu büyük grup kaygıları aracılığıyla ve kendi görselleştirme çalışmalarıyla gezegensel evrime rehberlik edebilirler; çünkü insan ve gezegen olaylarını yalnızca düşünce yoluyla, yani gerçek yaratıcı yol aracılığıyla etkileyebilirler. "Şamballa'nın istediği bütün bu ezoterik çalışmanın ipucu, Görselleştirme Sanatının gelişiminde bulunur." Görselleştirme yoluyla insan bilincinin üç ifadesi mümkün olacaktır:

1. Antahkarana inşa edilebilir ve Üçlü'nün parıltısı açıkça görülebilir. Yeni vizyon budur; **görme duyusunun** gelişiminin sonucudur.
2. Gruplar, büyük bütünler ve büyük sentezler de görselleştirilecek ve bu, bilinçte kesin bir genişlemeye yol açacaktır. Böylece **sentez duygusu** ortaya çıkacaktır.
3. Bu eğitimle bütün yaratıcı sanatlar canlanacak, yaratıcılığın her alanında geleceğin yeni sanatı eğitim ilerledikçe hızla gelişecektir. Görme duyusunun ve sentez duygusunun görselleştirme yoluyla ortaya çıkması, **biçimde bir canlılık duygusu** doğuracaktır.

# Sonuç

Rudolf Steiner, insanın astral bedenine “resimler” biçiminde dokunan Meleklerin amaçlarını tanımanın insan bilgeliğine ait bir iş olduğunu söyledi. Bu amaçlar, ilahi olanın büyük fikirlerini madde olarak cisimleştiren ve biçimlendiren Deva Krallığının eseridir. Steiner bu bağlamda bize üç fikri çok güzel anlattı: Kardeşlik, her insanda gizli tanrısallığın tanınması ve ruhsal gerçekliğin düşünme yoluyla kavranması.

İnsanlığın geleceğini içinde bulunduğumuz çağda hazırlayan bu resimler, gelişen Bilinç Ruhu ve insanların bilinçli düşünmesi aracılığıyla algılanabilir; zamanın koşullarını ve işaretlerini kapsamlı biçimde görme kararlılığı gösterenler onları görebilir. Steiner dinleyicilerini, böyle bir araştırmanın somut ruhsal gerçeklerini ortaya koymak için ruhsal bilim çalışmalarını sürdürmeye teşvik etti ve döneme uygun bir soru sordu: “İnsanlara en yakın ruhsal varlıklar olan Melekler, evrimin bu döngüsünde insanın astral bedeninde ne yapmaktadır?”

Bu soruyu araştırmak için Steiner’in öğretisi ile Tibetli Üstat Djwhal Khul’un öğretisini birbirini tamamlayacak biçimde bir arada inceledik. Steiner’in yorumları yazının akışını belirledi; Tibetli Üstat’ın daha güncel ve ayrıntılı yazıları konuyu derinleştirdi ve genel olarak Steiner’in 1918 konferansını destekledi. Bu verimli bir çalışma oldu ve gelecekteki araştırmalar için bir yol haritası sunuyor.

Logos (Söz ya da Ses) olarak Tanrı’nın yaratıcı planlarının, Kozmik Fiziksel Düzlemin birinci, logoik düzleminden titreşimle uyarılan

fikirler olduğunu öğrendik. Bu dürtüler, ikinci düzlemde (monadik düzlemde) onları cisimleştiren Deva Krallığı tarafından sembolik formüller olarak temsil edilir ve Yedi Işının döngüsüyle bütün sisteme aktarılır. İlahi fikirler dalgalar hâlinde sistemin en uzak köşelerine yayılırken, devik güçler ve elemental yaşamlar tarafından maddenin giderek yoğunlaşan düzeylerindeki küçük varlıklar için sürekli daha erişilebilir kılınır.

Özellikle insan için, eterlerin özel devaları düzlemler boyunca birlikte çalışarak monadik düzlemdeki arketipsel formülleri dördüncü düzleme, yani budik sezgi düzeyine taşır; burada ruhun durugörülü düşünmesi onlara erişebilir. Daha aşağıda, altıncı astral düzlemde, başka devalar, yani Melekler, insanın yaratıcı hayal gücüyle erişilebilecek "resimler" yaratmak için devik maddeye titreşimsel dürtüler yerleştirmeye çalışır. Böylece sistemin farklı düzeylerindeki bütün "resimler" Tek İlahi Kaynaktan esinlenmiştir ve onları arayanlar, evrimleşen bilincin farklı dereceleri aracılığıyla bunlara çeşitli yollardan ulaşabilir.

Steiner'in bu konferanstaki temel amacı, dinleyicilerini bilinçlerini her gün yükseltmek için istekle çaba göstermeye yöneltmekti. Bunu yaparlarsa ödül büyük olacaktı: "Bilinç Ruhu çağında Ruhsal Bilim insanları tam da bu yolla özgürleştirmeli, onları bir ruhsal gerçeğin algısına yöneltmelidir: Meleğin astral bedenimizde ne yaptığı." Steiner, "belirli olayların" yaklaştığını ve bunların insana bu çok pratik bilgeliği gerçekleştirmesi için benzeri görülmemiş bir fırsat sunacağını belirtti.

Steiner bu olaylarla, astrolojik fırsatları ve yükselmekte olan Yedinci Işın döngüsünü kastetmiş olabilir. Bu dönem, Kova Çağı'nın resmî başlangıcından önceki son aşamaya girerken bütün insanlığa Kardeşliğin Tek İlkesini seçme fırsatı sunmaktadır. Steiner'in deyişiyle

“toplumsal kozmos kaostan yeniden doğacaktır.” İnsanın, parçası olduğu uçsuz bucaksız Gizem’e bilinci ölçüsünde katkıda bulunma fırsatı, üçüncü binyılın bu ilk yıllarında her zamankinden daha yakındır.

✦

1. **Terim notu:** İngilizce *glamour* kelimesi bu metinde “cazibe” olarak karşılanmıştır. Bailey öğretisinde astral düzlemdeki aldatıcı duygusal sis anlamına gelir; “büyü” ya da “sis” karşılıkları kullanılmamıştır.